

ROCK & FLIRT 3

Wordt liefde de kroon
op hun vriendschap of
de ondergang ervan?

Precies de
JUISTE SNAAR

HarperFirst

KRISTIE
RAAIJMAKERS

HarperCollins

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.
Copyright © 2023 Kristie Raaijmakers
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6865 7 (e-book)
NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Ruim een jaar eerder

‘Wat een dag.’ Ruuds stem trilt en hij staart met een lichte frons voor zich uit. ‘Ik ga een sigaretje roken. Loop je mee?’ Hij graait al in de binnenzak van zijn rood met zwart geblokte flanellen jas en kijkt me vragend aan.

‘In de stank én in de kou gaan staan... Wat ik allemaal niet voor je overheb,’ zeg ik om de sfeer luchtiger te maken. Volgens mij hebben we allemaal behoefte om zware onderwerpen als dood en ziekte even te laten rusten.

‘Ach, stel je niet zo aan.’ Hij grijnst. ‘Een paar jaar geleden rookte je zelf ook nog.’

‘Drie om precies te zijn,’ zeg ik trots. ‘En daar heb je gelijk in, maar sinds ik ermee gestopt ben, vind ik het serieus smerig.’

Bij de kapstok zeg ik gedag tegen leadzanger Jeff en zijn vriendin Fleur, die blij zijn dat ze hun bed kunnen gaan opzoeken. Ze zijn afgelopen nacht teruggekomen van hun vakantie in Spanje en ik kan me inbeelden dat zij er na een emotionele dag als deze helemaal doorheen zitten. Zelfs met een goede nacht slaap vond ik het al behoorlijk zwaar. Dat ze het opruimen vandaag aan de anderen overlaten, vindt niemand een probleem.

Drummer Johan en bassist Tim zijn druk in de weer, maar blijkbaar voelt Ruud zich totaal niet bezwaard om eerst zijn nicotinepeil op orde te brengen.

We zijn de hele dag bezig geweest in een van de bekendste opnamestudio's van Nederland. Mijn beste vriend heeft, met zijn band Misty Figures, een van de laatste wensen van een terminaal ziek meisje in ver-

vulling laten gaan. De dertienjarige Tess wilde dolgraag liedjes opnemen met haar muzikale helden. Ze heeft ontzettend genoten, maar de wetenschap dat een van deze liedjes op haar eigen uitvaart gedraaid gaat worden, maakt het behoorlijk heftig. Voor ons allemaal. Haar mentor, Danique, heeft heel wat tranen gelaten. Zelfs ik had regelmatig een brok in mijn keel als ik door mijn lens naar het meisje keek, terwijl ik haar voor vandaag nog nooit ontmoet had. Ruud nam de begeleiding van dit jonge muzikale talent op zich en heeft mij gevraagd om foto's te maken.

Hoewel Ruud zijn best deed om niets te laten merken, ken ik hem lang genoeg om te zien dat hij er flink door geraakt is. De hoeveelheid sigaretten die hij er vandaag doorheen gejaagd heeft, was slechts één aanwijzing. Vooral de gefixeerde blikken op de knopjes van het mengpaneel, het gesnauw tegen de geluidstechnicus en de manier waarop hij helemaal in de muziek opging, hebben het voor mij verraden. Ruud verzuipt zijn gevoelens in muziek en verbergt ze door van zich af te bijten. Altijd al gedaan.

Als ik buiten kom, hangt hij met zijn rug en één opgetrokken voet tegen de muur van het gebouw. Zijn sigaret bungelt in zijn mondhoek terwijl hij met beide duimen een berichtje typt op zijn telefoon.

'Deewze mwoet ik effew antwoorden,' murmelt hij met zijn lippen nog half op elkaar gedrukt.

Ik vouw mijn jas nog wat dichter om me heen. Het is behoorlijk koud buiten, maar wat wil je ook half december.

Ruud stopt zijn telefoon weg en kijkt me aan met een glimlach. 'Dit doet me goed, frisse lucht en een peukie.'

'Dat spreekt elkaar behoorlijk tegen,' kan ik niet nalaten om te zeggen.

'Ja, nu weten we het wel, hè? Heilig boontje. Je was een stuk leuker toen je nog lekker rebels was.' Ruud schiet in een aanstekelijke lach en ik kan mijn gezichtsuitdrukking ook niet langer neutraal houden.

‘De dag dat ik een “heilig boontje” genoemd word... Ik had niet verwacht dat die ooit zou komen.’

‘Het ligt eraan met wie je het vergelijkt.’

‘Pff, *bad boy*.’ Ik moet nog harder lachen. ‘Als je onder rebels verstaat dat ik me tegen alles en iedereen afzet; dat doe ik nog steeds, hoor. Zoals nu tegen jou en je sigaretten.’

‘*Point taken*.’ Ruud is bijna bij het filter van zijn Pall Mall en gooit het restant van de sigaret op de grond. Met zijn hoge veterboot stampst hij het smeulende ding uit. Hij draait zijn hoofd van me weg om de laatste sigarettenrook uit te blazen en kijkt me vervolgens serieus aan. ‘Fijn dat je er was vandaag, Jill. Stuur maar een factuur, dan maken we dat in orde.’

‘Ben je gek!’ breng ik beledigd uit. ‘Hier hoeven jullie me niet voor te betalen. Ik heb het met liefde gedaan en bovendien vond ik het erg gaaf om een professionele muziekstudio vanbinnen te zien.’

‘Je hoeft dit niet gratis te doen... Voor jou zijn de wintermaanden ook geen vetpot.’

Nee, welke maanden wel?

‘Ruud, doe normaal. Dat noemen ze liefdadigheid. Ik wil hier écht niet voor betaald krijgen.’ Voorzichtig vraag ik: ‘Maar mag ik de foto’s waar Tess niet op staat alsjeblieft gebruiken voor m’n portfolio? Misschien brengt dat me weer een mini stapje dichterbij mijn gehoopte carrièreswitch.’

‘Tuurlijk, ga je gang.’ Het antwoord klinkt nonchalant, maar meteen veert hij op. Met twee voeten op de grond en zijn gezicht naar me toegedraaid zegt hij: ‘Maar carrièreswitch? Vertel... Wil jij de muziekfotografie in?’

Ik loop al een tijdje met het idee rond dat ik ooit mijn geld wil gaan verdienen met concertfotografie. Alleen heb ik het nog nooit aan iemand verteld. Het is me namelijk tot op heden nog niet eens gelukt om een ‘normaal’ fotografiebedrijf tot een succes te maken. Zeker in de mu-

ziekindustrie is succes slechts weggelegd voor *the lucky few*. Omdat ik in mijn hele leven nog nooit tot dat selecte gezelschap heb behoord, vrees ik dat zo iets voor mij gewoon niet haalbaar is. Maar mijn enthousiasme van vandaag maakt dat ik niet langer stil kan blijven. Ondanks de heftige momenten, heb ik voor het eerst in tijden weer genoten van mijn werk achter de camera.

‘Dat is stiekem wel een droom,’ antwoord ik eerlijk.

Ruuds blik wordt indringend. ‘Maar waarom maak je die switch dan niet gewoon?’

Omdat ik geen idee heb waar ik moet beginnen. Omdat ik een schijterd ben.

Alle eerlijke gedachten die door mijn hoofd schieten, druk ik snel weg. In plaats daarvan antwoord ik schouderophalend: ‘Nu is gewoon niet het moment.’

‘En wanneer dan wel?’

‘Tja, als ik dat eens wist...’

‘Jill, van alleen maar hopen is nog nooit iemand succesvol geworden, hè? Je moet er wel wat voor doen.’

Ik snuif. ‘Daar staat hij hoor: onze succesvolle rockster. Je had loopbaanadviseur moeten worden.’

Zijn mondhoek trekt schuin omhoog. ‘En dan de hele dag naar gezeik moeten luisteren van iedereen die niet blij is met z’n baan, maar er geen zak voor doet om daar verandering in te brengen? Nee, bedankt.’

Ik weet heus dat hij het nu niet specifiek over mij heeft, maar toch raakt zijn opmerking me, want ergens heeft hij gelijk.

‘Het is niet zo gemakkelijk als jij het nu laat lijken, hè? Ik heb het al niet breed...’

‘Hé, ik had het niet over jou, hoor.’ Hij houdt z’n handen verdedigend in de lucht. ‘Jij bent toch helemaal geen zeikerd?’

Dit is dus precies waarom deze man al jarenlang m’n beste vriend is. Hij zegt gewoon waar het op staat en behandelt me niet met fluwelen

handschoentjes, maar zorgt er desondanks voor dat ik me nooit slecht over mezelf ga voelen. In tegenstelling tot mijn vader...

‘Nou gelukkig.’ Ik wrijf overdreven met de rug van mijn hand langs m’n voorhoofd. ‘Die kan ik weer in m’n zak steken.’

Bijna gelijktijdig gaat Ruud verder: ‘Je moet het gewoon doen. Als dat is waar je hart ligt, dan weet ik zeker dat het je gaat lukken.’

Jij hebt makkelijk praten.

‘Ja-haa! Hou er nu maar over op, oké?’ Hopelijk staan mijn ogen fel genoeg om hem daadwerkelijk over dit onderwerp te laten zwijgen. Om die kans nog wat te vergroten, gooi ik het gesprek snel over een andere boeg: ‘Maar, eh... wat was dat eigenlijk met Johan en Danique? Ligt het aan mij of hing er behoorlijk wat spanning in de lucht tussen hen?’

Ruud humt en haalt z’n schouders op. ‘Geen idee. Ik heb niks gemerkt.’

‘Totaal ongevoelig voor romantiek...’

‘Maar jij hebt daar natuurlijk oog voor, hè, als trouwfotograaf.’ Hij knipoogt: ‘Heb je ze al vastgelegd?’

Ik negeer zijn sarcastische toon en roep enthousiast: ‘Ja! Ik denk inderdaad dat ik één moment heb kunnen vangen met m’n camera. Hun afscheidsknuffel. Daar gingen zoveel vonken over en weer dat ik het er zelfs warm van kreeg. *Mark my words*, die Danique gaan jullie nog vaker zien.’

‘Leuke chick, ik vind d’r wel wat voor Johan.’

‘Dat vind ik nou ook.’ Ik wikkel een pluk van mijn lange zwarte haren om mijn vinger en kijk uitdagend naar hem. ‘En jij dan? Heb jij nog geen leuke chick gevonden?’

‘Was ik daar naar op zoek dan?’

‘Dat weet ik toch niet...’

‘Niet dus.’

‘Oké.’ Wist ik heus wel, maar het is een gemakkelijk bruggetje naar mijn eigen liefdesleven. Ruud pikt het alleen niet op. Dus als het even

stil is geweest, kijk ik hem lachend aan en zeg: ‘Nu moet jij vragen: en jij, Jill?’

‘O, ik wist niet dat ik me aan een script moest houden.’ Met gespeeld enthousiasme vraagt hij: ‘En jij, Jill, nog een leuke chick gevonden?’

Ik grinnik: ‘Voor jou, bedoel je? Ik wil best eens een koppelpoging wagen.’ Ik doe alsof ik diep nadenk. ‘Misschien met m’n zus...’

‘Alsjeblieft zeg.’ Ruuds gezicht vertrekt alsof hij net een complete citroen in z’n mond gepropt heeft gekregen. ‘Ik waag me niet aan getrouwde vrouwen.’

Ik moet hard lachen. Alsof dat de enige reden zou zijn. Theoretisch gezien zou het misschien logischer zijn geweest als Ruud met mijn zus Bella bevriend was geraakt, in plaats van met mij. Zij woonden niet alleen bij elkaar in de straat, maar zijn ook even oud en zaten in dezelfde klas. Daar houden de overeenkomsten alleen direct op. Als kind was de tuttige Bella, die het afschuwelijk vond als er een korreltje zand op haar kleding kwam, al precies het tegenovergestelde van Ruud. Hij klom in bomen, racete op zijn crossfiets door de straat en zat altijd onder de modder. Door de jaren heen zijn die verschillen alleen maar groter geworden. Ruud en ik daarentegen hadden meteen een klik. Al vanaf de eerste lente dat hij samen met zijn vader schuin tegenover ons kwam wonen, speelden we veel samen. In onze pubertijd groeiden we verder naar elkaar toe. We deelden niet alleen dezelfde muziek- en kledingsmaak, maar ook dezelfde humor. En dat is nog steeds zo.

Langer doorpraten over mijn zus maakt niemand blij, dus begin ik voorzichtig: ‘Maar ik heb wel een leuke man ontmoet op de bruiloft die ik laatst fotografeerde...’ Gehaast gooi ik mijn vraag eruit, omdat ik me ervoor schaam: ‘Is het heel fout om als bruidsfotograaf te vallen voor de getuige van de bruidegom?’

‘Het is wel cliché.’

Ik giechel zenuwachtig. ‘Vind je het onprofessioneel?’

‘Nee, waarom?’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Mag ik dan ook geen fans meer daten?’

‘Doe je dat?’

‘Als het een lekker wijf is... Waarom niet?’

‘Maar die groupies doen dat toch alleen maar om erover op te kunnen scheppen?’

‘Eh... We hadden het over jou, toch?’

Ik sla mijn ogen neer en hou braaf op over Ruud z'n groupies. ‘Ja, nou die getuige heeft dus m'n nummer gevraagd en hij appte of ik morgenavond wat met hem wil gaan drinken.’

‘Nou, tof toch? Als je het een leuke kerel vindt, zou ik zeggen: ga ervoor!’

Hoofdstuk 1

‘Niet tevreden... Ga toch weg!’ mompel ik tegen mijn beeldscherm. Met een ram op mijn muis klik ik het mailtje weg.

Mijn hart roffelt in een razend tempo tegen mijn borstkas. Woede en onzekerheid strijden in mijn binnenste. Geen kalm staarwedstrijdje, maar een verhit duel. Hoe fel mijn boosheid er ook tegenin probeert te gaan, het is de onzekerheid die wint.

Alweer.

Niet bepaald een leuke opening van het trouwseizoen: meteen na de eerste bruiloft een klachtenmail krijgen van wel twee kantjes. Vorig jaar was het ook al een paar keer raak. Gelukkig heb ik ook veel dankbare en blijde klanten gehad, maar die negatieve reacties blijven een stuk langer hangen. Want waarom lukt het me niet om alle bruiden tranen van geluk te bezorgen? Zijn zij *bridezilla's* die nooit tevreden zijn of is er echt iets mis met mijn werk?

Ik zucht in een poging mijn onzekere gedachten te verdrijven en dat is net voldoende om dat altijd kritische stemmetje even tot stilte te manen. Als een soort van mantra geef ik wat tegengeluid.

Ik kan fotograferen.

Ik. Kan. Fotograferen.

En goed ook!

Die bruid kan nu wel zeggen dat ze de foto's in de trouwzaal niet mooi vindt omdat de kleur rood overheerst, maar ik kan er toch ook niks aan doen dat het gemeentehuis waar zij trouwden rode muren had. Niet één, maar alle vier! Rood is altijd een lastige kleur op foto's. De bewerking daarvan komt heel precies, daar ben ik me heus van bewust. En daar heb ik in de nabewerking goed op gelet. *Toch?*

Misschien had ik de roodtinten nog wat verder moeten afzwakken.

Had ik moeten weten dat de bruid geen fan is van de kleur rood?

Ja, als je je wat beter voorbereid had, dan had je dit geweten.

Het – nota bene róde – duiveltje op mijn schouder overheerst op dit moment weer mijn gedachten. Misschien had ik het inderdaad moeten vragen.

‘Aaargh!’ De gefrustreerde kreet klinkt luid door mijn eenkamerapartement.

Hoe doen andere fotografen dit?

Zuchtend trek ik mijn muis, die ik net ruw bij me weggeduwd heb, weer naar me toe. Met een paar klikken ben ik bij de juiste map op mijn iMac. Mijn foto’s zijn waarschijnlijk beter geordend en geback-upt dan het stadsarchief hier in Utrecht – niet dat ik daar ooit kom. Prioriteit nummer één van een beroepsfotograaf: zorg altijd voor orde en backups. Want foto’s kunnen op een later moment weer geld waard worden.

Op mijn scherm, dat gekalibreerd is voor de beste kleurweergave, kijk ik nog eens kritisch naar de foto’s die ik drie weken geleden gemaakt heb. Ja oké, het rood overheerst inderdaad. Maar juist bij deze reeks, in dat afzichtelijke gemeentehuis, ben ik extra lang bezig geweest met het zoeken naar de juiste kleurbalans om de huidtinten goed te houden. En hoewel ik nog wel wat ruimte zie voor verbetering – dé reden om mijn eigen werk na het uitleveren liever niet meer terug te kijken, want dat blijft altijd – ben ik nog steeds van mening dat dat best goed gelukt is. In elk geval in deze omstandigheden.

In hoog tempo loop ik alle foto’s nog eens door. Bij de foto’s van de feestavond begint mijn hart voor de tweede keer in korte tijd sneller te kloppen. Dit keer niet van frustratie maar van enthousiasme. Kijk dit pareltje dan!

Die ben je voor het gemak zeker vergeten hè, bridezilla?

Op mijn scherm wordt de bruid prachtig uitgelicht in een oranje gloed. De diamantjes in haar opgestoken haren glinsteren in het licht. Haar ogen fonkelen al net zo, terwijl ze verliefd naar haar kersverse man

kijkt. Hij heeft zijn handen losjes in haar nek liggen en kijkt net zo verliefd naar haar terug. Een andere spot licht hem uit, waardoor de aandacht in deze foto precies getrokken wordt naar vonken die over lijken te springen tussen hun ogen. Familie en vrienden om hen heen zijn als silhouetten nog te zien op de achtergrond. Daardoor is het echtpaar letterlijk het stralende middelpunt van de foto.

Dit is zo'n foto die alles heeft: het juiste licht, precies genoeg emoties en de perfecte sfeer. Zo'n foto waarvan ik op het moment van afdrukken direct weet: dit is hem. Geen gelukstreffer, maar een perfect uitgekien-de voltreffer.

Ik weet heus wel wat ik doe.

Maar nee, waardering voor dat soort beelden heb ik natuurlijk niet gekregen. En dit is heus niet de enige voltreffer. Die zitten er genoeg tussen, óók bij de ceremonie, maar daar ziet mevrouw de bridezilla alleen de rode muur. En dan doet ze ook nog alsof dat allemaal mijn schuld is. Ze is in haar mail al zo adequaat geweest om een schadevergoeding voor te stellen: of ik de helft van het bedrag wil crediteren. Echt hoor, wat denkt ze wel?

Ik kan wel janken.

Nog even en ik moet weer bij mijn ouders intrekken en waarschijnlijk zijn zij de enige twee mensen op de wereld die dat nog erger vinden dan ik. Ze geven me tegenwoordig zelfs een maandelijkse toelage om maar te voorkomen dat ik weer met hangende pootjes bij hen aanklop. En nee, daar ben ik niet trots op. Sterker nog: het is mijn grootste geheim. De dag waarop mijn oudere (en succesvollere) zus Bella dit ontdekt, hoop ik dat de aarde zich spontaan opent zodat ik in een diep gat kan verdwijnen. Maar als ik het geld niet aanneem, moet ik waarschijnlijk mijn oude zolderkamer weer betrekken in het boerengat waar mijn ouders nog altijd wonen. Dat is helemaal een publieke afgang, dus stuur ik mijn ouders elke maand netjes een bedankje als hun 'steuntje in de rug' op mijn rekening is gestort.

Ook letterlijk met die omschrijving, bah!

Ondertussen houd ik voor de buitenwereld liever de schone schijn op van de zelfstandige en ietwat eigenzinnige vrouw die nog nooit in loondienst gewerkt heeft, omdat ze altijd een creatieve ondernemersgeest heeft gehad. Gedeeltelijk klopt dat, want ik had op mijn twaalfde al een ‘autowasbedrijf’ – ik fietste met een emmer en spons door het dorp en waste auto’s voor iedereen die er vijf euro voor wilde betalen. Toen ik op mijn zestiende verjaardag mijn eerste professionele camera cadeau kreeg, ging ik ‘kunst’ (landschapsfoto’s) verkopen en op mijn twintigste ben ik in opdracht gaan fotograferen. Dat is nu, op mijn achtentwintigste, nog altijd mijn werk. Al doe ik het steeds vaker met tegenzin. Zeker als er ook nog dit soort mails op volgen.

Ik staar naar de binnenkant van mijn onderarm en streel zachtjes over mijn tatoeage van een camera omringd door bloemen en vlinders. Die heb ik laten zetten in de tijd dat ik nog met passie fotografeerde en trots was op mijn keuze om van mijn hobby mijn werk te maken. En toen ik nog een enorme bewijsdrang had tegenover mijn wantrouwende vader. Hij heeft nooit in mijn kwaliteiten als ondernemer geloofd en nu begint het er steeds meer op te lijken dat hij gelijk krijgt.

Het regent niet bepaald opdrachten dit jaar en de financiële steun van mijn ouders raakt elke maand eerder op. Wat kan ik doen om het tij te keren?

In het begin had ik veel meer werk. Toen nam ik nog elke opdracht aan die op mijn pad kwam. Ik rekende een veel te laag uurtarief, maar door heel veel te werken schraapte ik toch een acceptabel loon binnen. Ik probeerde ook alles uit, want als je je camera kent, kun je van elk soort shoot een succes maken dacht ik toen nog vol zelfvertrouwen.

Boy, was I wrong...

Na drie *new born*-shoots, met alleen maar krijsende baby’s, kon ik niet langer ontkennen dat al dat gehuil waarschijnlijk volledig te wijten was aan mijn opgefokte houding. Ook gezinsshoots met kleine kinde-

ren liepen elke keer uit op een drama. Omdat ouders nu eenmaal niet blij worden van foto's waar minimaal één kind huilend op staat, ben ik daar gauw genoeg mee gestopt. Alsnog had ik genoeg afwisseling: productfotografie, zakelijke shoots, bruiloften, portretshoots, noem maar op...

Een cursus ondernemen als fotograaf leerde me dat specialiseren het toverwoord was. Want wie alles kan, kan eigenlijk niks. Dus ging ik me richten op het vastleggen van de liefde: *Picture Perfect Love by Jill*. Onder een nieuwe bedrijfsnaam nam ik mezelf voor om alleen nog koppels, verlovingen en bruidsparen te fotograferen. Alleen sinds ik zo ben gaan focussen op wat 'zakelijk gezien hoort' is het bergafwaarts gegaan met mijn plezier. Al snel werd mijn werk eentonig en ondanks mijn grootse plannen ging het zelfs bergafwaarts met mijn inkomen. Klanten noemden me steeds vaker 'te duur' en kozen voor een goedkopere concurrent. Daardoor ging ik aan mezelf en aan de waarde van mijn werk twijfelen. En klachten sterken mijn zelfvertrouwen natuurlijk ook niet.

Waar doe ik het eigenlijk nog voor? Ik verdien er geen droge boterham mee en ik vind er niks meer aan. Maar wat is het alternatief? Als ik wil doen wat ik leuk vind, moet ik me focussen op concertfotografie, maar dat is slechts een hobby. 'En hobby's betalen de rekeningen helaas niet,' luidt mijn vaders eeuwige, ongevraagde advies.

Mijn bedrijf betaalt die rekeningen op dit moment ook niet.

Als vrijwillig fotograaf bij een klein concertzaaltje pik ik maandelijks een paar gratis concerten mee, op aandringen van Ruud die vorig jaar vond dat ik wat met mijn droom moest gaan doen. Daarmee bouw ik portfolio op, maar het brengt helaas nog geen geld in het laatje. En het is maar sterk de vraag of die dag ooit gaat aanbreken, want het is een moeilijke branche om als beginner een voet tussen de deur te krijgen.

Voor nu sluit ik de computer af. Bij voorkeur laat ik klachtenmails een dag rusten voordat ik antwoord geef, anders produceer ik met mijn

vurige karakter niet de meest professionele en empathische antwoorden. Als het even kan, spui ik ook graag mijn frustraties bij Ruud, zodat de lelijkste woorden er alvast uit zijn. Niets lucht meer op dan mijn beste vriend die zo'n klager belachelijk maakt tot ik weer kan lachen. En meestal denkt hij ook mee over een nette oplossing.

Ik mag nog van geluk spreken dat bridezilla mailde, want bij een telefonische klacht zou ik geen bedenktijd hebben gekregen.

Je leert best veel over jezelf hoor, als je een eigen bedrijf moet runnen. Met vallen en opstaan. Al kijk ik met smart uit naar de dag dat ik leer hoe ik een succesvol bedrijf kan runnen, mét plezier.